

Kr. Skatten deraf er nu 40 Kr. og vil efter vort Forslag blive det samme; medens den efter Regeringens Forslag bliver 48 Kr. 50 Øre. Regeringens Forslag naa vi omkring ved 100,000 Kr. 100,000 Kr. betale nu 100 Kr. Efter vort Forslag komme de til at betale 163 Kr. 33 Øre, efter Regeringens 155 Kr. 50 Øre. I Forhold til Regeringens vil efter vort Forslag om Indkomstskat omtrent 500 af de rigeste Mennesker i Landet blive beskattede højere og ved Formueskatten 5,000 af de rigeste. I Forhold til det nuværende lægge vi den forøgede Byrde paa hele den Gruppe, som jeg har regnet for Overklassen, disse 12,000 Familier; men i Forhold til Regeringens Forslag lægge vi den forøgede Byrde paa dem, der kunne kaldes Overklassen indenfor Overklassen, de 5,000—6,000 Familier, der ere de allerbedst stillede herhjemme.

Jeg skal ikke drage Sammenligningen mellem de enkelte Tal videre; vi have i vor Betænkning angivet adskillige Tal, og de Herter, der interessere sig derfor, ville dels der og dels i andre Afsnit af Betænkningen kunne finde disse Tal. Jeg skal blot fremhæve, hvad der for os har været Grunden til at søge at ramme netop denne Gruppe af Befolkningen. Indkomst- og Formueskatten synes mig at have en principiel forskellig Karakter; efter som det er Skat paa smaa Indkomster og Formuer eller det er Skat paa store Indkomster og Formuer. Fra mange Sider og da navnlig fra deres Side, der ere ivrige Talsmænd for det Princip, der ligger i Ordet: Grundskyld, kritiseres Indkomst- og Formueskatten ud fra den Betragtning, at det er en Skat paa Flid og Sparsommelighed. Navnlig rettes denne Kritik mod Indkomstskatten. Saa længe det gælder de smaa Indkomster og Formuer, forekommer den mig at være fuldstændig velbegrundet og fuldstændig uigen-drivelig. Saa længe det drejer sig om Indkomster og Formuer, der ere Udbyttet af den enkeltes personlige Arbejde eller den enkeltes Sparsommelighed, kan jeg ikke se rettere, end at denne Indvending er fuldkommen rammende. Derimod bliver den, saa vidt jeg kan se, ganske urigtig, saa snart man kommer op til de meget betydelige Indkomster og de meget betydelige Formuer. De ere nemlig Midlet til at sætte andre i Arbejde for sig og paa saadanne Vilkaar, at de aflevere en Del af deres Arbejdsudbytte til dem, der sætte dem i Arbejde. Og de meget betydelige Indtægter ere altid eller næsten altid Udbyttet af andres Arbejde,

af Monopoler paa Jord, af Monopoler af en eller anden Art af Formue, af Forretning, af andres opsparede Arbejde gennem Tiderne eller ogsaa i mange Tilfælde ved Arv. Disse store Formuer og Indkomster bero aldrig eller i alt Fald overmaade sjældent paa Selverhverv eller Selysammensparing saaledes som de smaa Formuer og de smaa Indkomster. Derfor se vi ikke rettere, end at man ved nye Skattepaalæg maa spare de mindre Formuer og Indkomster, den Mands Indkomst, der er meget ringe, og ogsaa den, som har sin Formue anbragt i en Forretning, hvor han arbejder uden nævneværdig Medhjælp. Den, der sidder derude paa en mindre Landejendom med en lille Formue, maa behandles paa tilsvarende Maade, og der tror jeg, man fra Statens Side skal være lemfældig, medens man ikke behøver at være det paa samme Maade overfor de andre. Man kan nu sige til mig: Dette er et urimeligt Angreb paa denne Overklasse. Dertil vil jeg svare, at jeg ikke ønsker at angribe disse 10,000—11,000 Mennesker, som ere de begunstigede i Danmark. Det er min Opfattelse, at mange af dem gøre et nyttigt Arbejde, og at man naturligvis ikke kan sætte enhver til straks at erstatte en af dem. Jeg tror, man i saa Henseende bør sænke Kaarden ogsaa for denne Klasse af Mennesker og sige, at der ikke er nogen Grund til særlig at angribe dem. Men samtidig med, at man gør dette, maa man dog betone deres Forpligtelse overfor det Samfund, i hvilket de leve, og betone, hvor meget de skyldte dette Samfund. Jeg nævnedes før, at de have omkring $\frac{1}{4}$ af Samfundets skattepligtige Indkomst og Halvparten af Samfundets skattepligtige Formue. De ere faa, naar de stilles op som den lille Hær paa en halv Snes Tusinde Mennesker overfor de 300,000—400,000 andre Skatteydere eller de 500,000—600,000 andre Familier. Men de ere overfor de andre i økonomisk Henseende som Kæmper overfor Lilleputter. De have hver for sig en saa stor Del af Samfundets Indtægt og en saa stor Del af Samfundets Formue til Raadighed, at man med Hensyn til Evne til at bære Samfundets Byrder aldeles ikke talmæssigt kan sammenligne dem med de andre. Og de skyldte Samfundet meget. Man kan ikke nægte, at disse Mennesker ere Samfundets begunstigede, Samfundets Kælebørn. Alt, hvad der er skabt ved det samlede samfundsmæssige Arbejde, staar til deres Raadighed, alle de Kulturgoder, som Slægtled efter Slægtled have opsøret, staa til deres Raadighed